

[Glstrup]

positiv ting at sige om skatteministerens redegørelse. Det er, at han med et pennestrøg noterer sig, at man ikke kan sondre mellem private og erhvervsmæssige renter. Det er det, vi andre har stået og tordnet om nu igennem det ene årti efter det andet, men hvor hr. Bakholt, hr. Tastesen og hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Rahbæk Møller og alle de andre er glade og fro, når ministeren er kommet og har sagt, at han kunne gøre det umulige, og hvor man jo så sent som i vinteren 1979-80 faktisk havde vedtaget – hvis ikke vi havde haft en vågen boligminister – at nu skulle vor lovgivning baseres på det, der var aldeles umuligt. Man burde have lært af fejltagelsen i februar-marts 1980, så man ikke lavede sådan noget makværk og fulgte det op med sådan nogle hyldesttaler, som man har givet det, skatteministeren fremsatte her i onsdags i folketinget.

Hvis vi starter med det næstværste ved ministerens forslag, så er det, at man siger: nu skal vi ikke mere have én indkomstskat, nu skal vi have 9 indkomstskatter, for det er faktisk det, der står i ministerens forslag. Vi skal have 9 forskellige indkomstskatter, som sammenlagt dækker det samme område og mere til, end den nuværende indkomstskat dækker. Det vil sige, at vi skal have alt bøvellet og besværet med den nuværende indkomstskat, men derudover skal vi have et enormt skrivebordsarbejde med at finde frem til, om det nu er under indkomstskat nr. 7 eller indkomstskat nr. 3, man skal henføre ditten eller datten, med papirarbejde og meget mere. Det er en fuldstændig følgen op af det, der har karakteriseret denne skatteministers ministertid, hvis timeglas jo gud ske lov nu er ved at rinde ud: vi har hele tiden set, at der er kommet noget, der har krævet mere administration, mere unyttig sondren og besvær. Det skal vi altså nu simpelt hen have, det er jo hovedindholdet i det. Hvis man kan henføre det til en af de andre indkomstskatter, f.eks. nr. 8 i stedet for nr. 2, ja, så kan man måske slippe en halv procent billigere. Så får vi alt slagsmålet med, at det, der er udeleligt, ligesom private og forretningsmæssige renter er det, nu skal deles op, om det skal hen på den ene konto eller den anden konto.

Hovedindholdet i det er, at det laver et mægtigt bureaukrati, men det gør jo også en anden ting, for hvis der skulle ske det i frem-

tiden, at staten kom til at fattes penge, så skal vi, hvis vi nu skal til at forhøje indkomstskatten, diskutere rundt: skal vi forhøje udskrivningsprocenten fra 91 til 93 eller 95? Nu skal vi så til at diskutere, hvordan vi skal få det delt ud mellem de 9 indkomstskatter, vi har, og det vil altså sige, at man får et enormt slagsmål mellem organisationerne, en bunke mavesår og manglende sommerferiedage for folketingets medlemmer og det resultat, at regeringen den ene dag kan slutte forlig til den ene side, komme i forlig med SF og forhøje det, man kalder tillægsindkomstskatten, indkomstskat nr. 7, og den næste dag slutte forlig med nogle af de andre partier om at forhøje en af de andre indkomstskatter. Det er simpelt hen det, der bliver det skattepolitiske liv, hvis den ulykke skulle times dette land, at dette forslag blev det resultat, der blev det endelige.

Dermed er jeg et godt stykke vej inde i det, der i virkeligheden er det værste ved dette forslag. Det er, at man ikke sætter det i relation til det, enhver skattereform må begynde og ende med at have som midten i sig osv., nemlig hvor store udgifter der skal finansieres. Det eneste afgørende, når man skal lave skattereform, er: hvor store er udgifterne? Der kan vi ganske roligt sige, at det ikke er noget tilfælde, når ministeren ikke har sat ét eneste tal på overhovedet i hele sin redegørelse ud over nogle datoer. Man ved, at vi har et underskud i år på 90 mia kr., og hvis de 91,1 pct. af vælgernes repræsentanter, der stemte for de 90 mia kr. i statsunderskud, følger den samme linje til næste år, så er det 120 mia kr. i statsunderskud. Det vil sige, at de 9 indkomstskatter, vi nu skal have, kun kan vise en stigende tendens, og der bliver jo langt, langt flere tangenter, når vi får et ni-strengt system, til at forhøje indkomstskatten på, end når vi kun har et enstrengt system.

Man må begynde, når man skal lave skattereform, med det, ministeren totalt har forsumt, nemlig at knytte forbindelse til udgiftsiden. Jeg skal gerne sige, hvad der er mit partis ideal i så henseende. Hvis vi tager 1982-tallene – man er jo nødt til at sætte dato på efterhånden, for milliarderne flyver jo med en vældig flugtfart – så er det således, at der efter vores mening i 1982 burde være udskrevet skatter, ikke for de 202 mia kr., man rent faktisk gør, men kun for 160 mia